

முதலில் உண்டானது தமிழ்

புனல்சுழந்து வடிந்து போன
நிலத்திலே "புதிய நாளான"
மனிதப் பைங் கழிமு ளைத்தே
வகுத்தது! மனித வாழ்வை,
இனியநற் றமிழே நீ தான்
எழுப்பினை! தமிழன் கண்ட
கனவூதான், இந்நாள் வையக்
கவின் வாழ்வாய் மலர்ந்த தன்றோ?

இசை கத்தின் முள்ளை

பழந்தமிழ் மக்கள் அந்நாள்
பறவகைகள் விலங்கு, வண்டி,
தழைமுங்கில் இசைத்ததைத், தாம்
தழுவியே இசைத்த தாலே
எழும் இசைத் தமிழே! இன்பம்
எய்தியே குதித்த தாலே
விழியுண்ணப் பிறந்த கத்துத்
தமிழே! என் வியப்பின் வடைப்பே!

இயற்றமிழ் எழல்

அம்மா என் றழைத்தல், காகா
எனச் சொல்லல், அஃகென் றொன்றைச்
செம்மையிற் சூட்டல் என்னும்
இயற்கையின் சிறிவி னாலே
இம்மா நிலத்தை ஆண்ட
இயற்றமிழேன் அன்பே!
சும்மாதான் சொன்னார் உன்னை
ஒருவன் பால் துளிர்த்தாய் என்றே!

தமிழர்க்குத் தமிழ் உயிர்

வளர்பிறை போல் வளர்ந்த
தமிழரில் அறிஞர் தங்கள்,
உளத்தையும், உலகில் ஆர்ந்த
வளத்தையும் எழுத்துச் சொல்லால்,
விளக்கிடும் இயல்மு திரந்தும்,
வீறுகொள் இசையடைந்தும்,
அளவிலா உவகை அடற்
றமிழே நீ என்றன் ஆவி!

சாகாத் தமிழ்

படும்பினும் பாடது, தீ யர்
பன்னாரும் முன்னேற்றத்ததைத்
தடும்பினும், தமிழர் தங்கள்
தலமைமுறை தலமை முறை
தடும்பினும் தமிழே! பின்னர்
அகத்தியர் காப்பியர்கள்
கடும்பினும் கடாமல் நடுஞ்சக
கிளதைதொத்தும் கிளியே வாழி!

கலகைகள் தந்த தமிழ்

இசையினகை காணு கின்றனே;
எண்ணுட்பம் காணு கின்றனே;
அசைக்கொணாக் கல்தச் சர்கள்
ஆக்கிய பொருள் காணு கின்றனே;
பசைப்பொருட் பாடல் ஆடல்
பார்க் கின்றனே; ஓவியங்கள்,
நசையுள்ள மருந்து வன்மை
பலபல நான் காணு கின்றனே.

முன்னிலில் அயலார் நஞ்சம்

பன்னுஹு நஹ்றாண் டாகப்
பழந்தமிழ் மலையின் ஊற்றாய்
மன்னரின் காப்பி னாலே,
வழிவழி வழாது வந்த
அன்னவகை காணு கின்றனே.
ஆயினும் அவற்றதைத் தந்த
முன்னிலை, அயலான, நஞ்சால்
முறித்ததும் காணு கின்றனே!

பகைக்கஞ்சாத் தமிழ்

வடக்கினில் தமிழர் வாழ்வை
வதக்கிப், பின் தற்கில் வந்தே
இடக்கினச் செய்நினைத்த
எதிரியை, அந்நாள் தொடரே
"அடக்கடா" என்று ரதைத்
அறங்காகும் தமிழே! இங்குத்
தடக்கைகள் உண்டென்றாலும்
தடந்தோளுண் டெனச் சிரித்தாய்!

வெற்றித் தமிழ்

ஆளுவோர்க் காட்பட்டனும்,
அரசியல் தலமைகொள்ள

நாளும்மே முயன்றார் நீ யோர்;
தமிழ்நீ நடுங்க வில்லை!
"வாளினை எடுங்கள் சாதி
மதம்இல்லை! தமிழர் பெற்ற
காளகைகள்" என்றாய்; காதில்
கடல் முழக கத்தகைக் கேட்பாய்!

படதைத் தமிழ்

இருளினை வறுமனை நோயை
இடறுவனே; என்னுடல்மலே
உருள்கின்ற பகைக்குன்றை நான்
ஒருவனே மிதிப்பனே; நீ யோ
கருமானச் செய்படையின் வீடு!
நான் அங்கோர் மறவன்! கன்னற
பொருள்தரும் தமிழ்நீ ஓர்
புகர்காடும்; நானோர் தும்பி!

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp037.htm>